

La CEE, en l'ull del rebrot feixista

¿Cap a un sistema racista a Europa?

El passat mes de juliol, la comissió del Parlament europeu encapçalada pel laborista britànic Glym Ford va fer públic el seu estudi sobre el racisme, el feixisme i la xenofòbia a la CEE.

El 10 d'octubre, acabava el debat sobre aquest informe en l'eurocambra d'Estrasburg amb resultats bastant alarmants per a més de 10 milions d'immigrants àrabs, negres, llatinoamericans, turcs, indis... instal·lats a Europa.

Els europarlamentaris rebutjaren les 77 recomanacions de l'*Informe Ford* i negaren la possibilitat de concedir al nombrós col·lectiu citat la carta de lliure residència i mobilitat i el dret al vot.

Davant meu tinc un exemplar del voluminós *Informe Ford* que parla, en termes notarial i estremidor de "l'increment del racisme a Europa" i de l'"aparició de grups d'extrema dreta que són la traducció política, la conseqüència i en part també la causa real de l'esmentat increment". El fullejo amb cert deteniment i em ve a la memòria, així de sobte, el nom de Robert Williams. ¿Qui és o va ser Robert Williams? Un negre dels EUA que el 1957, a Monroe, Carolina del Nord, va organitzar els altres negres per a l'enfrontament armat amb el Ku Klux Klan. Perseguit pel FBI es va exiliar a Cuba, on el 1960 va escriure un llibre titulat *Negres en armes*. En les seves pàgines es pot llegir coses com aquestes: "l'existència de la violència forma part del mateix nucli del sistema racista"; "és aquesta violència sense contrapartida el factor que permet la perpetuació d'un sistema social racista".

¿Ecos del passat? ¿Problemes superats? L'*Informe Ford* diu a crits que no.

FEIXISME

A Bèlgica, per exemple, entre 1985 i 1988 es van presentar, d'acord amb la llei contra el racisme, 519 querelles i 469 van ser rebutjades. Entre el 87 i 88 només es van produir quatre petites sentències condemnatòries, en una de les quals, a més, el condemnat va ser un negre que va dir racista a un polític conservador.

Ser diferent comença a ser molt perillós a Europa.

HAFA GIL

Hi ha en aquest país un partit de tall feixista, el Vlaame Blok (VB) que al juny del 89 va obtenir el 21% dels vots a la ciutat d'Anvers. El seu dirigent, Karel Dillen, ocupa un escó a Estrasburg. Per si no fos prou, aquest partit manté vincles amb el grup terrorista d'ultradreta Voorpost (avantguarda).

A Dinamarca, el Frenskridt (Partit del Progrés), feixista, es refereix als emigrants com "les ingents hordes de terroristes que cauen sobre nosaltres procedents d'Orient Mitjà i Sri Lanka i que es multipliquen com rates". En les legislatives de maig del 88 aquest partit va obtenir el 9% dels vots i 16 escons al Parlament danès.

A Alemanya la situació, encara més alarmant, és també més coneguda. "L'odi fanàtic als estrangers -diu l'*Informe Ford*- ha conduït a accions igualment fanàtiques" a la RFA, i es refereix a atacs,

incendis provocats i pallisses en els darrers anys en les quals van morir homes, dones i nois grecs i turcs.

El Partit Republicà, dirigit per Franz Schoenhuber, antic voluntari en les Waffen-SS, va aconseguir dos milions de vots en les europees del 89 i sis escons a Estrasburg. Altres grups neonazis van obtenir 655.000 vots més. Quatre punts constitueixen el programa del PR: "Subordinació dels sindicats a l'estat; formació obligatòria de les noies en els papers de mare i esposa; censura; i excloure els estrangers dels drets a la protecció social".

A França, el Front National (FN) de J.M. Le Pen va aconseguir en les presidencials del 88 el 14'4% dels vots, 4.367.926. El FN té 100.000 membres i 200.000 simpatitzants; posseeix un diari, *Present*, amb 100.000 exemplars de tirada, un setmanari, *National Hebdo*, i 842 representants electes a nivells locals.

ASSASSINATS RACISTES

Així doncs, no és estrany que en els darrers anys s'hagin produït a França 20 assassinats racistes. I una dada angoixosa: al març d'enguany, després de l'assassinat de tres joves nord-africans, una enquesta va revelar que el 76% dels entrevistats estaven d'acord que "el comportament d'alguns pot justificar les reaccions racistes en contra". A Itàlia, encara que amb menys força, continua vigent el Moviment Social Italià (MSI), neofeixista, amb 350.000 membres. "En els darrers cinc

anys, continua l'informe, el MSI ha adoptat un estil més racista i xenòfob".

Durant els passats mesos i amb el resultat de diverses morts, s'ha produït un nombre creixent d'agressions contra immigrants africans a Florència, Catània, Livorno, Milà, Roma, Torí...

A Holanda actua l'organització racista Centrumdemokraten (CD), el dirigent de la qual Hans Janmaat va ser elegit diputat el 1989; el passat març, el CD va aconseguir regidors en onze ajuntaments. El grup neonazi Jongeren Front té un regidor a l'ajuntament de la Haia.

Traslladar la població gitana sol agreujar encara més el problema de la seua situació.

RAFA GIL

70.000 AGRESSIONS

Anglaterra és un altre dels països més caracteritzadament racistes. Al Regne Unit es produeixen anualment 70.000 agressions d'aquesta mena. Hi ha diverses organitzacions d'extrema dreta, entre les quals el National Front (NF), escindit avui en dos grups. L'Informe Ford tracta amb especial atenció el fet que el Regne Unit és el bressol i la principal base de desenvolupament dels caps rapats, moviment juvenil racista molt violent.

A Suïssa es produeix d'un parell d'anys ençà "una important escalada de la violència contra estrangers i refugiats". Incendis, assalts i fins i tot morts. Segons el periodista Frischknecht, especialitzat en grups ultradretans, "des de la darrera guerra no hi ha hagut mai tants nazis a Suïssa".

A Suècia actua l'associació BSS (Suècia per als suecs) i s'han realitzat nombrosos atemptats i agressions contra immigrants, com també activitats del tipus del Ku Kux Klan, incoloses creus cremades.

Si l'Informe Ford, com diem, resulta alarmant per a un continent que va conèixer el nazisme, la guerra i l'holocaust, la decisió de Parlament Europeu a què al·ludíem al començament ho és encara més.

¿Estem, potser, permetent amb hipòcresies, mitges tintes i paraules vanes, que es posin les bases d'un sistema racista a Europa? ¿Hauran de sorgir als nostres carers i ciutats homes com Robert Williams i negres en armes com si visquéssim a Carolina del Nord.

Manuel Blanco Chivite

"És una vergonya que el Parlament europeu no haja aprovat l'informe Ford"

Juan Ramírez Heredia és gitano i diputat pel PSOE al Parlament europeu. Després d'haver informat per a la redacció de l'informe Ford sobre la situació dels gitanos a l'estat espanyol no es troba massa content. "Lamentablement i vergonyosament el Parlament europeu no va aprovar les dues parts de l'informe que anaven dirigides al Consell de Govern i al Govern Europeu".

Sobre l'augment del racisme a Europa és ben clar: "L'ascens del racisme és una realitat palpable també al nostre

país. Si no hem assolit els índexs de violència que tenen altres països és perquè ací no hi ha un milió de negres com a París o 350.000 turcs com a Berlín". Paradoxalment, el problema dels gitanos ha passat a un segon terme: "creix el rebuix cap al diferent però va principalment dirigit contra els negres i els nord-africans"; però no se'n deslliura de les agressions, "perquè encara veig col·legis on no es deixa entrar els gitanos i això és precisament atacar-nos on més ens dol. Si no solucionem el problema de l'educa-

RAFA GIL

ció, si no tenim els instruments per dignificar la nostra situació, la resta dels àmbits

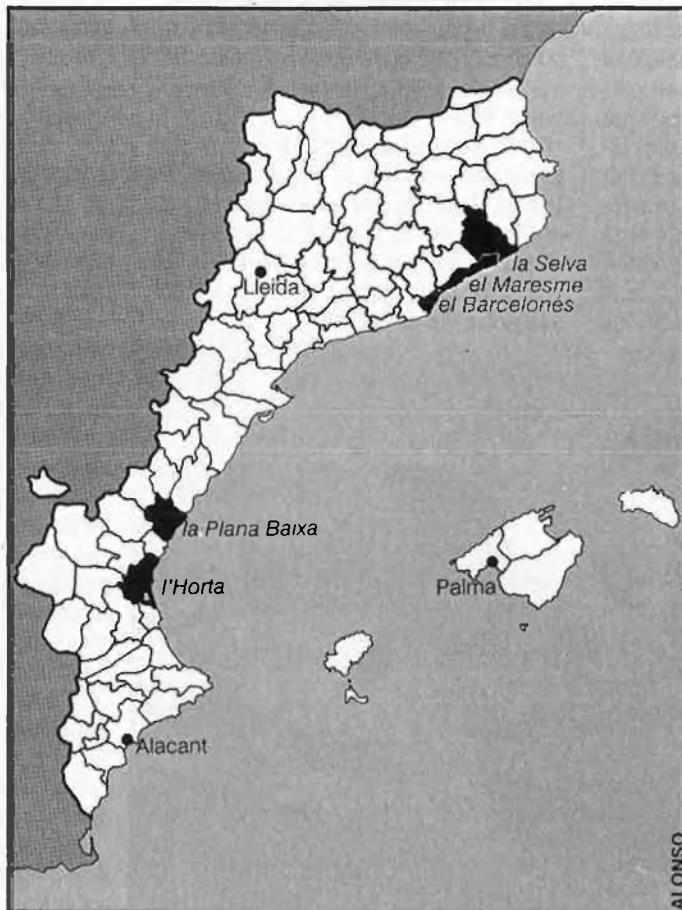
continuarà sent una font de discriminació. L'educació és la porta de la llibertat".

Racisme als Països Catalans: les zones calentes

Els Països Catalans no són una excepció a l'hora de ratificar l'augment de la xenofòbia dels europeus. La problemàtica del racisme té una doble vessant: per una banda el rebuig cap al poble gitano i per l'altra la protesta per la immigració de població negra africana i àrab nord-africana.

La problemàtica gitana revela un procés ancestral de rebuig de la societat cap a una comunitat molt definida, econòmicament marginada i que no pot evitar resultar *diferent*. Els nuclis de major assentament gitano, com l'Horta, el Barcelonès o la ciutat de Palma pateixen de tant en tant accions de protesta del col·lectiu paio. A Palma, els veïns del barri de Sant Gotleu realitzen actes de protesta perquè no volen que s'hi inatal·len els gitanos que han estat desplaçats del seu barri de Son Banyes. A Sant Adrià de Besòs (el Barcelonès) els veïns han protagonitzat violentes protestes contra els mossos d'esquadra perquè no volen que es dediquen uns terrenys del seu barri per a edificar cases destinades a albergar els gitanos que seran desplaçats del barri barcelonès de la Mina.

La major part d'aquestes accions es produeix quan les diferents administracions realitzen moviments indiscriminats de població gitana. Molt sovint, l'intent de desfer un gueto origina la creació d'un altre. Una de les formes més colpidores d'aquest rebuig és quan alguns pares d'alumnes no volen deixar anar a escola els seus fills si comparteixen les aules amb xiquets gitanos. Malgrat les polítiques institucionals d'*integració*, que moltes vegades es queden en bones intencions, el poble gitano continua sent un gran desconegut per a la resta de la societat que s'ha acostumat a veure'l com un *problema* quotidià.

Amb moltes diferències amb el cas gitano, però també amb molta història per darrere, es troba la presència dels algerians a la ciutat d'Alacant. La presència dels algerians a Alacant és també una constant per l'existència del ferry Alacant-Oran. Des d'Alger, molts viatgers fan vitages ràpids per proveir-se de complements per a la casa i s'han trobat més d'una vegada amb algun grup *ultra* que els ha agredit a la nit o amb algun bar que ha decidit que no estaven a l'altura del local.

CAP A UN RACISME 'EUROPEU'

A més d'aquest racisme *tradicional*, als Països Catalans comença a donar-se el racisme del més pur estil *europeu* en forma de protestes i agressions contra els col·lectius negres i nord-africans que immigren a

les nostres terres a la recerca d'un treball. Les zones agrícoles on es realitzen treballs de temporada solen acollir grups del Magrib que esperen recollir uns diners per retornar als seus països. Els treballs amb la flor al Maresme i la recollida de fruita a l'Horta, la Plana Baixa i el Segrià són els punts d'arribada preferits.

La resposta agressiva d'aquell que veu amenaçat el seu treball o el seu entorn per una presència estranya té moltes vegades raons tan fosques que ni el mateix autor de les agressions pot explicar. El passat mes de setembre, per exemple, sis algerians i un marroquí que donni en un descampat d'Alpicat (Segrià) van ser apallissats. Després que la policia detinguera un dels deu agressors, cinc més s'hi lliuraren voluntàriament.

Moltes vegades, les institucions s'afegeixen a la xenofò-

bia de la població; la majoria de les vegades per por de perdre el suport electoral. A Santa Coloma de Farners, per exemple, l'alcalde i el tinent d'alcalde, tots dos de CiU, foren processats per obligar els residents africans de la població a tenir un carnet d'identificació pel qual havien de pagar dues mil pessetes.

El treball que molts d'aquests immigrants de temporada pretenen fer es torna moltes vegades impossible o molt diferent del que esperaven quan van marxar del seu país. Un dels últims casos ha estat el de diferents localitats de la Plana Baixa. Molts ciutadans marroquins que esperaven treballar en la recollida de la taronja i que han vingut legalment, es troben de sobte amb la impossibilitat de tenir un contracte de treball. Sense treball i sense diners, per tant, per a poder pagar un lloc on viure, són el blanc perfecte per a representar el paper de lladre i pagar totes les culpes.

Malgrat que els fets demostren que l'augment del racisme és clar als Països Catalans, al nostre país encara no s'ha produït l'aparició de grups violentament racistes. Algunes pintades que decoren ciutats com València amb consignes com "poder blanco" o "negros fuera" fan pensar, però, que el fenomen podria aparèixer no massa tard. A Perpinyà, el racisme pren només un caire electoral ja que el suport que rep el Front Nacional de Le Pen no es tradueix després en violència als carrers.

La realitat constata, doncs, un perillós augment de les actituds xenòfobes. En aquesta matèria, tot Europa sembla estar més unida que en altres. La solució, doncs, haurà de venir necessàriament d'unes institucions que ja han donat un primer pas en fals en no aprovar l'informe Ford.

Jordi Sebastià